

(partinagy)

MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 14. szám, 2014. április 4.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a dicsőséges tavaszi hadjárat keretibe a magyarok kerála s fodbaldzójje a két kezivel összejárgányolt versenyautón járta a Márija néki kiszignált országát. Akarhun szónokót, a békemenetelő bódog milliók alája gördétették a (Pancho)Hősök terit, hon a legjobban éreszte magát. Hogy is ne, ha eccő má innent főszabadétotta Magyarországot meg a hálátlan Ejrópát a Kun Bélák százéves jelmezbálja alól! Ezek az illetők, mondotta I. Fülkefor, odalenn rezegnek a pályán, mer látva lássák, hogy páratlan egységünkben van a versenyerőnk, mit csak a gyöngé hí orcátlan túlhatalomnak. Várják a bírói sípszót, de hejába, mer ű a karosszériája szenvedélyes magosábúl, a szépen elrendezett csillagok közzül mán itt megmogyja: az urna magányába ű es ott lesz. Továbbá a bírók megvéve mind, amellik nem, az mehet ebesz harmincadjára, a labda nemzetgömbölű, igény szerént távirányított, az eredményjelzőt ű kezeli a kisbuszbó. Evvel együtt férfijas, emelt fejeő küzdelemre híjja föl a győztest es meg amazokat es, az aktuális játékszabályok szükség szerénti bétartására, üvék a les, miénk az Anales. Hanem ezenközbe az örökre megújult Kihaénnem téren a Néprajzi Múzeum, vót Kúria létire, gyakorlatilag arcúl csapta a fölpántlikázott nemzetet. A Kiemelt Nemzeti Emlékhely Bizottság méltóságos orra előtt a fejibe vette, hogy ű egygy „demokratikus tér”, ezér fővidámétja a maga áderszürke arcúlatját. De nem ám szolídan, hanem mint valami kanapémúzejom, oszlopjait pirosval, fehérvel bépólyálta, bezzeg a ződet elszabotálta. Horibile olyan mondéniádákat pingált reájok, mint „ember”, „emlék”, „érték” meg „élmény”. Na, mikó ezt a vörösposztóckodást Kövér uram az ablakábú meglátta, főhorkant a plafonig, hój azt a cifraszűrdöngő temporánt móresüköt, Fülkeufóriába a nemzeti néprajz nem ám valami tiritarka komcsicsi, drótostót, bunyabicikli, velocipészet, hanem emlékhely, műemléki megjelenés, mitnemképzelés. A néprajz a népé, a nép meg kiválasztott vezetőjé, kük megmogyák, hun a piros, mer itt nem, az szakrament. Evvel mán csöngetett es, hogy reájok kúdjje az őrségit. Hanem ókelmék ippeg bevetésen vótak mind, teli vót a Kiemelt Emlékhely túristákval, azokat köllött gatyába rázni, sárga zoknijokot, mesztelen pucájokot, piros nadrágjokot levéeteni, a kerál alá tartozó Nemzeti Ötözködésstratégiai Intézet állásfoglalása alaptyán. Meg es ódották tapintatval, jókedvvel, eztán ki a térre gyalog béhaladott, csinos szürke posztüömögöt kapott, hezzá szürke mamuszt, rea kitűzőt „Magyarország egységes” föliratval. No, így Kövér uramék csak Bizottsági Átíratot kútték a szomszédba a leszedetési végzésvel, s hogy még egy illen botrán, oszt hónap kirámúják onnand az összes rokkát, köcsögöt, és béköltöztetik a Keráli Alattvalóstratégijai Intézetet, amíg meg nem halnak.